

BUTLLETÍ OFICIAL DEL BISBAT DE LLEIDA

T. CXIX - N. 7 - 8 - 9

Juliol - Agost - Setembre 2012

Edita: Bisbat de Lleida - Dipòsit Legal: L-29-1958

Impressió: ALFAGRAF (Alfarràs)

ÍNDIX

Diòcesi

Bisbe:

Ajudant a viure

Cartes pastorals 149

Àrees de Cooperació Pastoral

Introducció 162

Vicaria General:

Carta als germans en Crist

Carta del Vicari General..... 169

Secretaria General:

Nomenaments 170

Conferència Episcopal Tarraconense

Oficina d'informació:

**Nota de la Conferència Episcopal Tarraconense
sobre la crisi econòmica..... 171**

Vida Diocesana

Activitats de la Diòcesi

Tercer Trimestre 2012..... 175

Ajudant a viure

Sota el llindar de la pobresa

1 de juliol de 2012

La Federació d'Entitats d'Atenció i d'Educació a la Infància i l'Adolescència (FEDAIA), amb 30 anys d'història i experiència impulsant canvis i transformacions en aquest sector, ha publicat fa unes setmanes un informe del que vull fer-me'n ressò perquè parla de milers d'infants que no tenen cobertes les seves necessitats bàsiques tot i que encara no van descalços i buscant

menjar en els abocadors com en països en vies de desenvolupament. A la majoria de països de la Unió Europea, la crisi ha aguditzat encara més la situació de la infància més vulnerable i a Espanya, concretament, un 26,5% dels menors de 16 anys viu en una família on els ingressos es troben per sota del llindar del que es considera pobresa moderada.

L'Informe cita l'article 27 de la Convenció sobre els Drets dels Infants que diu que tots ells tenen dret a un nivell de vida adequat que els permeti desenvolupar-se com a persones i, si les famílies no poden atendre allò que és necessari, els Estats han de donar ajuts i programes de suport, principalment pel que fa a la nutrició, al vestit i l'habitatge. Com afirma l'ensenyament social de l'Església: "voldria recordar a tothom, en especial als governants que s'ocupen de donar un aspecte renovat a l'ordre econòmic i social del món, que el primer capital que s'ha de salvaguardar i valorar és l'home, la persona en la seva integritat." (Benet XVI, Caritas in veritate 25). I tots sabem que les situacions de pobresa patides a la infància tenen grans repercussions en la vida adulta. La FEDAIA afirma que una millora significativa del benestar de la infància a casa nostra passa per repensar l'actual model econòmic i aprofitar l'esforç que s'està fent per sortir de la crisi per tal d'impulsar un nou model que garanteixi la sostenibilitat de les polítiques socials destinades a la infància i a les famílies.

En aquesta línia, consideren necessari invertir més en prevenció, detectant les situacions i intervenint amb rapidesa: és convenient identificar com més aviat millor els riscos d'exclusió social i els efectes que comporten per als menors d'edat (crear Centres Oberts d'atenció a infants i adolescents en risc d'exclusió; Xarxa público-privada d'atenció a les famílies; invertir en programes d'orientació, formació, seguiment, acreditació i inserció laboral; beques escolars per garantir l'accés a sortides i activitats extraescolars i de lleure; potenciar la figura de l'educador de carrer i la corresponsabilitat dels

diferents agents socials i educatius en el foment d'actituds cíviques en els barris i ciutats; discriminació positiva en el mercat laboral; habitatges socials i ajudes per evitar desnonaments...). I, per a gestionar millor aquesta situació, afavorir una mirada transversal de la situació dels infants i de les seves famílies actuant sobre els diferents àmbits que la provoquen. Això requereix voluntat política, sensibilització social, provisió de recursos, coordinació i treball en xarxa en un marc comunitari.

Tot i que no es refereixen directament als infants i adolescents en risc d'exclusió, fóra bo tenir presents les paraules de Jesús: "Us ho asseguro: tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu" (Mt 25, 40).

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Tu, on et situaries?

8 de juliol de 2012

Aquesta és un reflexió ben pràctica, fruit de rellegir un text de P. Lloidi, i que pot servir-nos per encarar l'estiu buscant respostes.

A la catequesi que jo vaig rebre de petit es deia que 'ser cristià és ser deixeble del Crist' i, en anar creixent, em van explicar i vaig entendre que aquests 'deixebles' ho eren perquè s'havien trobat amb Jesucrist, s'havien adherit a la seva persona i miraven d'orientar la seva vida des d'aquesta perspectiva.

Perquè hi ha els admiradors i simpatitzants de Jesús: aquell home ric, anomenat Nicodem, va sol·licitar una entrevista nocturna amb Jesús... L'admirava i sentia simpatia envers ell. Hi tenia fe? Certament no. Però la va tenir després de la mort de Jesús, quan va donar una passa en públic preocupant-se del seu enterrament i aconseguint un sepulcre nou.

L'admiració i la simpatia poden ser els primer esgrons de la fe. L'admiració encara no és fe, tot i que n'és un ingredient necessari.

També hi ha els partidaris de Jesús: ser partidari és bastant més que ser simpatitzant o un admirador. El partidari és aquell que fa seves les idees del partit o del grup, al menys en allò fonamental; després les hi dóna suport i passa a l'acció, treballa per elles...

Un cristià és aquell que, a més d'admirador, s'ha convertit en partidari de Jesús. Aquell que, en tot allò que fa referència al sentit de la vida i del món, és partidari de les idees fonamentals de Jesús. Això compromet bastant més que la simple admiració.

Però, sobretot, hi ha els seguidors de Jesús: aquells que es vinculen abans que res a la persona mateixa de Jesús, a la seva vida i al seu testimoni.

La fe cristiana no consisteix únicament en creure un missatge, sinó en creure en una persona. La Paraula és Algú. Primer dono crèdit a la persona, la reconec com al meu absolut i per això, establint-hi una relació interpersonal, m'adhereixo a les seves idees o missatge.

Aquesta relació personal és la que expresseu amb els termes 'seguiment' i 'seguidor'.

El partidari s'adhereix a un programa; el deixeble, als ensenyaments del seu mestre; el seguidor, a la persona mateixa del mestre. El seguidor cristià aprèn actituds, valors i comportaments de la pròpia vida del mestre i se'ls fa seus.

Un cristià és el seguidor afectuós de Jesús que es vincula a la seva persona i decideix seguir les seves petjades. Dit breument: la fe culmina en el seguiment. I ens fa passar de deixebles a apòstols (enviats a comunicar als altres aquesta experiència).

La qüestió seria: on et situaries tu en aquest moment de la teva vida i què fer per a arribar a ser un millor seguidor de Jesús cada dia?

Bon estiu a tothom.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Cristians ateus

15 de juliol de 2012

Al nostre país hi ha un alt percentatge de persones que es declaren catòlics, tot i que molts d'ells diuen que no són practicants; no oblidem que l'atmosfera en la que creixen molts dels nostres conciutadans és la indiferència religiosa. Com diu Gaudium et Spes (19) "ni tant sols es plantegen la qüestió de l'existència de Déu, perquè, pel que sembla, no senten cap inquietud religiosa ni perceben el motiu de preocupar-se pel fet religiós".

El canvi cultural ha afectat les relacions amb la natura, amb la societat i amb Déu, i la crisi religiosa consegüent duu a aquesta actitud o fins i tot a l'ateisme, una paraula que cal emprar amb matisos perquè inclou a "aquells que s'imaginaven un Déu, al que rebutgen, i que no té res a veure amb el Déu de l'Evangeli" (GS 19-21).

Però en la història de les primeres comunitats cristianes hi ha un fet significatiu: se'ls acusa de ser "ateus", es a dir, de no creure en Déu. I és que la idea de Déu que tenia molta gent d'aquell temps era molt diferent al Déu que predicaven els cristians i és això el que cal repensar. Realment, ser cristià no és creure de qualsevol manera, sinó creure en el Déu que Jesucrist ens ha revelat, ens ha manifestat. Cal elegir entre les diferents formes de concebre el cristianisme perquè tot depèn de creure o no creure en Jesús i en els valors d'allò que Ell anomena 'el Regne'. Creure serà sempre obrir-li a Déu en la nostra vida un crèdit il·limitat per a que Ell regni en ella sense condicions, sense rebaixes... És allò de l'opció fonamental.

Per a un cristià, creure no és simplement admetre que hi ha Déu. És reconèixer Déu en Jesucrist, reconèixer que Déu, en Jesucrist, ha entrat i actua en la nostra història d'una manera definitiva. Que en Jesucrist Déu ha comunicat al món la seva paraula única i definitiva i que, com dirà sant Juan de la Cruz (*Subida al Monte Carmelo* Libro II, c 22, n° 3-4) "en darnos, como nos dio, a su Hijo –que es una Palabra suya, que no tiene otra–, todo nos lo habló junto y de una vez en esta sola Palabra, y no tiene más que hablar... Dios ha quedado ya como mudo, y no tiene más que hablar, porque lo que hablaba antes en partes a los profetas ya lo ha hablado en él todo, dándonos el todo, que es su Hijo... Por lo cual, el que ahora quisiere preguntar a Dios o querer alguna visión o revelación, no sólo haría una necedad, sino haría agravio a Dios, no poniendo los ojos totalmente en Cristo sin querer otra cosa o novedad".

Naturalment, acceptar així al Déu de Jesucrist, acceptar i creure en Jesucrist d'aquesta manera, ho capgira tot: "*el qui vulgui seguir-me*"... renunciï a tenir-se en compte..."*Qui vol salvar la seva vida la perd; qui la perd per mi, la salva*".

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Regar amb aigües amb nutrients

22 de juliol de 2012

Llegint un extracte del llibre de Mario Toso, sdb, “Rehabilitar la Política”, he parat a reflexionar en les afirmacions següents: “Si els catòlics assumissin realment els principis de reflexió, els criteris de judici i les directrius d’acció que ofereix la Doctrina Social de l’Església, podrien ser llevat que fermenta la pasta, sal que dóna gust, força cultural que trastorna radicalment esquemes i llocs comuns referents als problemes crucials de la llibertat, dels drets i deures humans, de l’ambient, de l’orientació financera de l’economia, de la justícia social, de l’autoritat, de la democràcia, de la comunitat política mundial”.

I com segurament en aquests dies d’estiu tenim menys ocupacions, per què no dedicar un temps a refrescar principis bàsics d’aquest Ensenyament Social, desconegut per a molts i infrautilitzat de fet pels mateixos cristians a l’hora de estar presents en la transformació de la societat? És clar que això suposa remetre’s a la seva font més profunda, a les seves arrels: Jesucrist (Encarnat, Mort i Ressuscitat), el seu Evangeli i el seu manament fonamental de l’amor. Però, no tenim ja prou maldecaps amb la crisi que vivim i les seves conseqüències?

Sí, i precisament en aquesta situació, els cristians continuem cridats a ser sagrament de la nova humanitat que Crist ha fet possible, “no solament despertant l’anhel del segle futur sinó donant alè, purificant i enfortint també aquells generosos propòsits amb els quals la família humana intenta fer més sostenible la pròpia vida i sotmetre la terra a tal fi... perquè la llei fonamental de la perfecció humana i de la transformació del món és el manament nou de la caritat” (Gaudium et spes 38).

Per això ens cal una fe sòlida i una presència evangelitzadora en el nostre territori respectiu. Ens cal més formació i virtuts fermes per a ser comunitats interessades en la construcció de la història segons l’Evangeli, per a superar mediocritats i cansaments, per a no cedir a la temptació de la indiferència davant els problemes de la gent, ans al contrari, per ajudar a aplicar criteris capaços de generar nova vida i esperança al nostre voltant.

L’Ensenyament Social de l’Església no és un seguit de valors externs a la nostra vida, situats com en un aparador del que hi podem triar a conveniència. Per a nosaltres són els nutrients necessaris sense els quals no podem mantenir la fidelitat a l’Evangeli “en situació” ni afavorir, a la seva llum, els canvis convenients en una determinada qüestió. Aquest Ensenyament Social, ben conegut i assimilat, ens pot facilitar a les persones i a les comunitats aquella consistència que ens cal per a ser i actuar com a cristians

i com a Església en el món, per a ser testimonis de l'Evangeli de la caritat i per a poder donar raó de la nostra esperança en la nostra cultura plural i relativitzadora.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Multiplicar comunió i fraternitat

29 de juliol de 2012

Malgrat les crítiques més o menys ben intencionades, ningú no pot dubtar que a les nostres comunitats cristianes és un fet evident el servei generós i l'ajuda solidària a tants i tantes que estan patint en el cos o en l'esperit. Per a nosaltres és un escàndol que un de cada quatre espanyols visqui en situació de risc de pobresa i d'exclusió social i, per això, a més de fer-los arribar el missatge d'esperança que neix de l'amor de Déu i demanar per a ells la fortalesa necessària, compartim de moltes maneres els nostres béns multiplicant obres de comunió i fraternitat.

Aquesta és la nostra contribució a la humanitat. El cristianisme s'orienta a la unificació de la humanitat ("Que tots siguin u", demanava Jesús). Per això, l'autèntica espiritualitat de comunió té necessàriament un caràcter social. I la mateixa participació en l'Eucaristia, on el Senyor ens convoca i reuneix, ens alimenta de la Paraula i del Pa de vida i ens uneix a Ell en l'ofrena del Sacrifici, es converteix en imperatiu social per a tots els que hi participem i ens demana fer alguna cosa perquè tothom pugui "viure" com Déu ens ho ha fet veure en Jesús. Ell es fa present en el pa i el vi, fruits de la terra i del treball humà, i és des d'aquesta transformació que ens hem de mirar les altres transformacions a les quals cal contribuir.

Cada Diumenge ens apleguem al voltant de la Taula eucarística... volent comunicar-nos veritablement amb Jesús i deixant-nos transformar per Ell. I quan fem comunió amb Ell –quan combreguem Jesús, que és "l'Amor diví encarnat"– volem reproduir la seva manera d'entendre la vida. Sense aquesta càrrega de profunditat, la mateixa comunió sacramental pot arribar a ser un gest superficial i extern. Hi ha una veritable trobada amb Jesús en la Missa quan reconeixem i fem veure que Ell, que ens ha convidat a la seva taula, després, al carrer, continua amb nosaltres amb la seva presència silenciosa, i ens acompanya i ens motiva a l'hora de oferir als nostres conciutadans criteris i exemples de responsabilitat.

Al nostre món venim molt temps emprant la paraula solidaritat com el camí per a realitzar la igualtat de tots, la pau en el món i l'eliminació de la pobresa. Però una veritable “solidaritat” significa sentir-se responsables els uns dels altres, els sans dels malalts, els rics dels pobres, el nord del sud, conscients que allò que podem donar mai ens pertany del tot perquè abans també ens ha estat donat. En conseqüència, cal procurar que el viure “compartint” arribi a ser praxis habitual entre les persones i els pobles.

La nostra societat és molt secular i, de vegades, sembla que augmenta la indiferència i l'agnosticisme, però també hi ha situacions que la van fent cada dia menys autosuficient. Les crisis periòdiques també tenen un efecte purificador. I tot i que molts deixen de banda Déu, perquè consideren que viure relligats a la seva voluntat és una dependència infantil, nosaltres, creients, sabem que sense Déu les coses no poden anar bé, i hem de trobar maneres de presència que estimulin a creure.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Cridats i enviats

2 de setembre de 2012

Quan Jesús diu “vosaltres sou la sal de la terra..., la llum del món”, està assenyalant una vocació: il·luminar, donar gust a les realitats de la vida. És un missatge ben consolador i al mateix temps un repte, sobretot per a aquells que pensen o diuen que no serveixen per a molt. Basta un granet de sal per canviar el valor d'un plat de menjar. Basta un raig de llum enmig de la penombra i el sentit de la nostra marxa s'il·lumina.

La sal està feta per a salar i això comporta necessàriament abandonar el saler i ser escampada per tal de donar gust a tot allò que toca. Dissolent-se és com assoleix el seu objectiu. Si vol preservar el seu sabor quedant-se com a sal en el saler, en realitat, el perdria.

De fet, Jesús va enviar els seus a fer aquest servei: “Aneu a tots els pobles i feu-los deixebles meus, batejant-los en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant i ensenyant-los a guardar tot allò que us he manat” (Mt. 28,19). L'Església universal, la diocesana, la parròquia, la família cristiana han d'acomplir aquest encàrrec de Jesús, apropant-se a l'home concret, amb les seves circumstàncies, i oferir-li la bona notícia de Jesús, invitant-lo a incorporar-se i a viure en la comunitat de batejats i seguidors seus.

L'anunci de l'evangeli i el camí de la iniciació cristiana assolirà plenament la seva finalitat si porta els fidels, amb l'aportació de la comunitat, no tan sols a acollir la fe que els ha estat comunicada, sinó també a transmetre-la, sabent donar raó de l'esperança que els mou. Per això, des de sempre, les comunitats cristianes han enviat membres seus a altres indrets per compartir la fe, l'esperança i l'amor, per escampar les llavors del Regne i construir un món més just a través de la comunicació de béns i el suport mutu i solidari.

A casa nostra, el proper dia 13 de setembre, els membres de l'Església de Lleida celebrarem un acte significatiu que anomenem "l'enviament". Hi demanarem al Senyor que faci fructificar els talents rebuts per tal de donar testimoni d'aquell amor de Déu que hem experimentat en Jesús. Sentint-nos col·laboradors de la missió comú de l'Església, demanarem la força i el coratge de creure allò que prediquem, de practicar allò que creiem, i de respondre generosament a la crida rebuda des del moment del nostre baptisme.

És una manera d'expressar que no actuem en nom propi sinó en nom de l'Església de la que som membres, en nom de la comunitat que ens envia a propagar el missatge de Jesús. I, per això, per a ser dòcils a l'Esperit, cal que nosaltres mateixos escoltem a fons aquest missatge. I cal també que la nostra vida sigui testimoni d'aquesta eclesialitat dins una comunitat concreta, que pugui ser oferta com a punt de referència d'allò que manifestem i, alhora, acompanyi amb l'oració la tasca dels seus membres, recolzant la paraula que anunciem i col·laborant a estimular el servei de cadascú.

Confiant i agraint la vostra participació, rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Volem ajudar

9 de setembre de 2012

Cal insistir periòdicament en la necessitat de preparar el millor possible la celebració dels sagraments, tenint en compte la situació de fe de cadascú. Per això, a les nostres Parròquies intentem mantenir un diàleg obert i sincer, per a què tots, al final, puguin fer lliurement l'opció més responsable.

Concretament, cal parar-se a pensar primer en unes quantes coses a l'hora de batejar un fill, cal parlar-ne... perquè el sagrament del Baptisme és -com tots els sagraments- una celebració pública, eclesial, de l'acció de Déu que vessa tot el seu amor sobre una persona i el fa visiblement fill seu,

el transforma i el fa membre de la Comunitat Eclesial. I nosaltres, reunits, ho celebrem donant gràcies per aquesta acció de Déu.

És clar que no volem posar impediments a ningú perquè batejar un fill és un dret dels pares cristians que, a més, viuen una experiència meravellosa: una vida que neix, que comença, que és a les seves mans. L'Església els acull amb alegria.

Tanmateix... al dret dels pares correspon, naturalment, el deure de la Comunitat cristiana i dels seus responsables d'ajudar a superar motivacions insuficients donant motivacions vàlides i objectives; d'informar i animar a acceptar positivament el que suposa la vida cristiana com a resposta a l'acció que Déu realitza en aquest Sagrament; i d'acompanyar, després, col·laborant amb els pares en l'educació cristiana dels seus fills, a mesura que vagin creixent.

No és infreqüent el cas de pares i/o mares amb una certa crisi de fe, o amb una fe una mica adormida o que viuen moments d'indiferència. També hi ha els qui venen volent renovar i revifar la seva fe, aprofundir-la, renovar les seves conviccions cristianes. Els pares desitgen sempre el millor per als seus fills en tot, i el Baptisme d'un d'ells pot ser una magnífica oportunitat per a posar-se al dia. O també per a iniciar un camí d'apropament a Jesucrist i a la seva Església, a la qual estan incorporant el seu fill. El fet de portar un fill a batejar implica ja un desig de donar passos nous en la vida cristiana (un estil de vida més generós, més dialogant, més solidari..., una presència més constant de Jesucrist en la pròpia vida, amb l'oració i l'Eucaristia...). I implica, al mateix temps, una voluntat d'ajudar-lo en aquest creixement en la fe, primer, a casa (amb la paraula i l'exemple) i, després, amb els mitjans catequètics oportuns.

Rebeu la salutació del vostre germà Bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Quatre anys a Lleida

16 de setembre de 2012

El proper dia 21 s'acompliran quatre anys de l'inici del meu servei episcopal a Lleida i a la pregunta que em fan freqüentment de "com l'hi prova a la Terra Ferma?", la meua resposta és bastant senzilla: em sento ben acollit i això facilita molt les coses. Podríem dir que afavoreix la immersió i n'estic molt agraït, tot i que sempre hi queda molt camí a fer.

No sé fins a quin punt podré aconseguir-ho, però la meva preocupació segueix essent mantenir una relació fraterna amb els mossens i una dedicació incondicional al poble que se m'ha encomanat “per a que tinguin vida”, per a que puguin viure com Déu ho vol; i això anunciant Jesús de paraula i amb fets, acompanyant els fills i filles de Déu, compartint, procurant ser més testimoni que mestre, i afavorint un estil i una pastoral que ens ajudi a complementar-nos millor, etc. I, com tantes vegades he manifestat, intentant animar la Comunitat Diocesana a “llegir la vida” per a poder respondre a la doble responsabilitat que tenim cap a l'interior de l'Església i cap al món. Si és un error separar la fe i la vida, també ho és ignorar pastoralment l'entramat social en el que vivim.

He insistit i insistiré en la pastoral de conjunt, en la comunió fraterna que podríem dir que és la marca de la casa, la nostra identitat. Jesús va dir: “*Si us veuen units, creuran...*” Es tracta de construir l'Església-Comunió que va propugnar el Concili Vaticà II: una Església en la que es vagi passant de la ‘col·laboració’ a la ‘corresponsabilitat’ i en la que ens mostrem cada dia més “units”. I això és quelcom que cal demanar al Pare Déu contínuament como ho va fer Jesús en el seu discurs de comiat.

En els darrers decennis, l'Església de Lleida ha sabut donar responsabilitats als laics. Els fidels cristians laics són el cos de l'Església. Poden i deuen evangelitzar i, a través d'ells és com la fe es fa experiència tangible i pot suscitar preguntes. No em cansaré d'agrair públicament l'exemple de tants i tantes que, a les nostres comunitats, entreguen temps i energies en favor dels altres. La Missió que Crist va confiar a l'Església no pot ser efectiva en la seva totalitat sense l'aportació insubstituïble dels laics.

Això no vol dir deixar de banda la crida vocacional al sacerdoti ministerial, sempre necessari. El mateix dia 21 farà també 49 anys que jo vaig ser ordenat de prevere. Continuo convidant els joves i no tant joves a estar atents i dòcils a la crida de Déu i a pregar insistentment l'amo del sembrat. I demano als mossens que procurin assegurar amb imaginació i generositat serveis d'acolliment, d'orientació, d'acompanyament personal, de confessió sacramental, i també espais de recolliment i pregària, i experiències de reflexió que puguin ser ocasió per a replantejar-se a fons criteris evangèlics.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Un doctor per a la nova evangelització

23 de setembre de 2012

El proper dia 7 d'octubre el Papa Benet declararà Doctor de l'Església universal a Sant Joan d'Àvila (segle XVI), nascut a Almodóvar del Campo (Ciudad Real) que és ja patró del clergat diocesà i, tot i haver passat tant temps entre ell i nosaltres, continua essent un referent per molts motius en uns moments en què tornem a sentir amb força la urgència d'evangelitzar. Joan d'Àvila ens ofereix el testimoniatge d'un cristià convençut que recorre ciutats i pobles predicant l'Evangeli de Jesús (el '*Dios humanado*', com ell diu). Va viure predicacions molt fructuoses i, a la vegada, acusacions de la Inquisició sense cap fonament que el duen a passar dos anys a la presó de Sevilla. Allí madura el seu coneixement i experiència del misteri de Jesucrist, que és el que centra després tota la seva vida i activitat, i comença a escriure la seva obra més important, el tractat de vida espiritual "*Audi, filia*".

En un context religiós i cultural complex i plural i amb grans sectors descristianitzats, genera una original manera de diàleg i d'exposició de la fe amb referències a la vida de cada dia i, sobretot, amb un rigorós testimoni de vida que ha estat el seu millor aval. A més de molts escrits, ofereix personalment un extraordinari servei d'acompanyament. S'ha dit que potser hagi estat la persona més consultada del seu temps i és molt coneguda la seva influència en sants i escriptors espirituals: fra Lluís de Granada, Francesc de Sales, Alfons M. de Ligorio, l'escola sacerdotal francesa del cardenal Bérulle, Ignasi de Loiola, Tomàs de Villanueva, Joan de Ribera, Pere d'Alcántara, Teresa de Jesús, Joan de la Creu i altres.

La declaració del Doctorat de Joan d'Àvila coincideix amb l'Any de la Fe que els membres de l'Església catòlica anem a iniciar l'onze d'octubre, 50è aniversari de l'obertura del Concili Vaticà II. Cal viure'l com un moment de gràcia i de compromís per una conversió a Déu cada vegada més plena, per il·luminar de manera més clara l'alegria i l'entusiasme renovat de la trobada amb Crist (cfr Porta Fidei, 2). Tots els batejats som convidats en aquest Any de la Fe a redescobrir i "compartir allò més valuós que té el cristià: Jesucrist". En aquest sentit, mirant-nos Sant Joan d'Àvila, podem afavorir la trobada amb el Crist mitjançant el testimoni d'un home de fe que, entre altres coses, quan rep el sacerdoci ministerial (any 1526), festeja la celebració de la seva primera missa solemne seient els pobres a taula i repartint-los la seva quantiosa herència. I després, viu molt pobrament dedicat a l'oració, a l'estudi i a la predicació de poble en poble, instruint i il·lustrant la fe cristiana i explicant els seus continguts a joves i adults de tota classe social. Però, sobretot, treballant de manera preferent en la millora de la formació dels preveres, fundant col·legis majors i menors, que han estat els precedents dels actuals seminaris.

Tots som convidats a aprofundir en la persona i en els escrits de Sant Joan d'Àvila i a deixar-nos interpel·lar pels seus ensenyaments i pel seu testimoniatge.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

150 anys de l'Acadèmia Mariana

30 de setembre de 2012

La figura de Maria de Natzaret ha tingut al llarg dels dos mil·lennis de cristianisme un paper primordial en la fe cristiana. Avui dia segueix essent referent humà i cristià per al nostre temps.

Cal repetir moltes vegades que per als cristians la Mare de Déu no és una “imatge”, ni un record, ni un símbol, sinó una persona viva i real que, per un *do especial* de Déu, va començar la seva vida en una situació d'amistat amb Déu, de puresa, de bondat de cor, que els altres humans no tenim. Ella no viu del passat, d'una herència corrompuda (“pecat original”), sinó del futur, d'una etapa de possibilitats, de benedicció de Déu a la que tots estem cridats gràcies a l'obra redemptora de Jesucrist (Ef 1, 3-11).

Acció –do especial– de Déu però, com a tothom, també a Maria li demana resposta i confiança i fidelitat posades a prova en tantes circumstàncies... Ella no cessa de “créixer” en una “peregrinació de la fe” que la durà fins al peu de la creu, com descriu l'evangelista Lluc anotant les reaccions de Maria. “Mai en la nostra història tant va dependre del consentiment de la criatura humana” (cfr. Tertio Millenio Adveniente, n° 2). Per la ofrena lliure de sí mateixa, Déu vingué a habitar enmig nostre convertint-se per a nosaltres en font de “gràcia i de veritat” (Jo 1,17). I aquella que s'havia proclamat “esclava del Senyor”, comença de seguida a viure la fe pujant ràpidament cap a la muntanya a casa d'Elisabet i demostrant així ser servidora de aquells que Déu estima.

Cal situar en aquest marc les extraordinàries celebracions que ens disposem a viure a Lleida amb motiu dels 150 anys de la Pontifícia i Real Acadèmia Bibliogràfico-Mariana. Ho farem amb un extraordinari Certamen Literari en honor de la Verge Blanca de l'Acadèmia, Patrona de la ciutat de Lleida, el proper diumenge 7 d'octubre, i amb un Simposi d'alt nivell els dies 19, 20 i 21 d'octubre en el que es tractaran aspectes històrics, teològics i culturals de la figura de Maria de Natzaret. Volem fer un esforç

significatiu per tal d'integrar-ho tot en el projecte global de la nostra Diòcesi de Lleida, concretament en la iniciació cristiana i en la presència d'Església en la societat actual.

És pura providència que coincideixi aquesta celebració el mateix dia que, a Roma, serà declarat Doctor de l'Església sant Joan d'Àvila i s'obrirà solemnement el Sínode mundial sobre la Nova Evangelització per a la transmissió de la fe cristiana, commemorant el 50è aniversari del Concili Vaticà II.

Tant de bo que el Senyor vulgui beneir abundantament aquestes iniciatives de la nostra Església Particular com també aquelles de l'Església Universal que poden ser una fita molt important en el camí de la Nova Evangelització.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Àrees de Cooperació Pastoral

Presentació

Cal insistir en que el fonament originari i permanent del ser cristià en totes les seves expressions (vida celibatària, vida matrimonial, vida consagrada, ministeri ordenat) és el baptisme, i en què, fonamentalment, tots nosaltres som uns batejats que hem rebut la gràcia de l'adopció filial, som fills de Déu en el Fill Jesucrist (1Pe 2,5).

El Concili Vaticà II (LG 28a) ens recorda que “Crist, a qui el Pare santificà i envià al món (Jn 10,36), ens ha fet participants de la seva consagració i missió...” i, tot i que Déu ha disposat una gran varietat de serveis en l'Església, “en allò que toca a l'edificació del Cos de Crist, hi ha una vertadera igualtat entre tots quant a la dignitat i l'actuació comuns a tots els fidels” (LG 32).

Agraeixo les aportacions que ens ofereix el següent document, fruit de la reflexió i la pregària, i demano que es tingui en compte en la vida pastoral ordinària de la nostra Església de Lleida.

Reorganització de les delegacions diocesanes i altres entitats del bisbat de Lleida **en quatre àrees de cooperació.**

Introducció

La carta pastoral del bisbe Joan, *Entre tots i per al bé de tothom*, va ésser l'avinentsa per revisar la situació i el dinamisme del bisbat de Lleida i, també, per obrir nous camins de comunió i evangelització. Les resolucions finals i les dues assemblees diocesanes realitzades els anys anteriors, ens han ajudat a descobrir que cal revisar i replantejar el funcionament de totes les institucions i posar-les al servei de la renovació comunitària. Entre aquests replantejaments hi ha el de les delegacions diocesanes i altres entitats. Es tracta de fer aquest replantejament mitjançant un diàleg del present amb el passat, per tal d'anar preparant el futur, un diàleg obert, i sempre a partir de l'experiència.

Aquest diàleg pastoral diocesà, ens ha fet descobrir que tenim uns reptes personals, ambientals i estructurals que ens interpel·len profundament, però, al mateix temps, també estem confortats per uns signes de vida i d'esperança que ens motiven a caminar. Aquests reptes i signes d'esperança són els que hem anat descobrint en la vida diària i, especialment, en les dues assemblees diocesanes esmentades.

Els criteris que ens guien, també, són els que hem anat formulant entre tots en el procés seguit. Per això, i al mateix temps que participem en la renovació de la vida de les parròquies i comunitats, també, volem replantejar el funcionament de les delegacions, per tal que, cada vegada més, puguin oferir un servei senzill i àgil a les comunitats parroquials.

Des del punt de vista pràctic, aquesta renovació no vol crear una superestructura cada vegada més allunyada de la realitat, sinó establir uns lligams reals de cooperació entre les delegacions de cada àrea, però sempre a partir del lliure funcionament intern de cadascuna de les delegacions en el seu dia a dia.

Per tal de dur a terme aquesta renovació, en primer lloc, presentarem els objectius generals i comuns de totes les àrees. En segon lloc, plantejarem una possible composició de les mateixes àrees. Finalment, suggerirem el procés d'iniciació de la cooperació per àrees i, també, del seu funcionament ordinari.

Per dur a terme aquests objectius, no partim de zero, sinó que ja disposem de l'experiència seguida per una de les àrees de funcionament. Es tracta de l'experiència de la Xarxa d'Entitats Cristianes d'Acció Caritativa i Social, perquè en aquesta àrea, actualment ja es coordinen 15 entitats eclesials de servei als pobres i marginats. La Xarxa és una experiència ben reeixida i, al mateix temps, molt senzilla, que pot servir de model per endegar les altres àrees de cooperació. Aquesta experiència de la Xarxa es va endegar a partir de l'assemblea diocesana, realitzada a finals de curs 2010/2011, a partir del discerniment dut a terme per la diòcesi de Lleida.

I. Descripció de les àrees de cooperació

Tenint en compte els criteris fonamentals de la comunió eclesial i de la missió de l'Església en el món, sembla adient organitzar les delegacions en quatre àrees:

1. Àrea de *Litúrgia i d'Espiritualitat*.
2. Àrea de la *Xarxa d'Entitats Cristianes d'Acció Caritativa i Social*.
3. Àrea *Gaudium et Spes* d'evangelització de la societat secular.
4. Àrea de *Formació*.

II. Objectius generals i específics de les àrees

1. Objectius generals comuns

- Estar al servei de les parròquies i comunitats per potenciar la missió.
- Cooperar en aspectes comuns, per tal de coordinar les activitats.
- Potenciar el pla diocesà de pastoral i els seus objectius concrets.
- Donar un testimoni d'unitat i de servei gratuït.

2. Objectius específics de cada àrea

Són els que cada àrea determinarà en el seu procés d'iniciació i de funcionament ordinari. Cal tenir present que, les quatre àrees han d'atendre totes les dimensions de la vida cristiana –litúrgia, evangelització/catequesi, caritat/compromís, acompanyament pastoral–; però d'altra banda cadascuna d'elles ha de posar l'accent en la seva especialitat, en l'acompanyament pedagògic de les comunitats i en la maduració de l'estil de la vida cristiana. Per aquesta raó podem dir que:

L'àrea de *Litúrgia i Espiritualitat* ha de vetllar especialment la qualitat de les celebracions litúrgiques i la qualitat espiritual interior de cada cristià. L'objectiu, doncs, és acompanyar la qualitat de la pregària i de la celebració dels sacraments, especialment, de l'eucaristia.

L'àrea de la *Xarxa d'Entitats Cristianes d'Acció Caritativa i Social*, ha d'acompanyar les persones i les comunitats en la maduració del seu compromís per la justícia i la caritat. L'objectiu, doncs, és vetllar que l'Església de Lleida, al mateix temps que celebra la fe, sigui també una Església que la testifica mitjançant la seva actitud “samaritana” de servei als pobres i als que pateixen qualsevol sofriment.

L'àrea *Gaudium et Spes*, o d'evangelització, ha d'acompanyar tots els cristians i, especialment el laïcat organitzat en moviments apostòlics, en la seva capacitat per evangelitzar el món secular i plural en el que estem vivint. La raó és ben clara: l'Església celebra la fe en la Litúrgia i la testifica en el compromís per la justícia i la caritat, però no acaba la seva missió fins que anuncia la persona del Crist –encarnat, mort i ressuscitat– a tota la humanitat. Per això aquesta àrea ha de vetllar el que Benet XVI ha anomenat *l'Atri dels Gentils*.

L'àrea de la *Formació*, ha d'acompanyar els cristians a aprendre l'estil de vida de Jesucrist, per tal de viure com ell va viure i a estimar com ell va estimar. L'objectiu, doncs, és la formació integral dels cristians, és a dir, una formació biològica, mental, emocional, social, espiritual i evangèlica. Aquesta formació ha d'acompanyar els cristians per tal que puguem viure amb fermesa la nostra militància en el món, però assenyaladament, ha de preparar el servei específic d'alguns cristians per a exercir els diversos serveis i ministeris eclesials, ordenats i/o laïcals.

III. Composició en quatre àrees

1. Àrea de Litúrgia i Espiritualitat

- Delegació de Litúrgia
- Delegació Vida Consagrada

- Casa diocesana d'Exercicis
- Patrimoni Artístic Diocesà
- Causa dels Màrtirs
- Pelegrinatges i Santuaris
- Moviments d'espiritualitat
- Confraries
- Pietat popular
- Domus Mariae
- Adoració diürna (Parròquia de Sant Pere) i nocturna (Sant Llorenç) del Santíssim
- Associació Medalla Miraculosa
- Associació Ilerdenca de Pessebristes
- Grups d'Oració i d'Amistat
- Adoradors de la Divina Misericòrdia
- Mare de Déu de Montserrat
- Hospitalitat de Lourdes

2. Àrea d'Entitats Cristianes d'Acció Caritativa i Social

- Càritas Diocesana. Fundació Jaume Rubió
- Fundació Arrels - Sant Ignasi
- El pa de Sant Antoni
- Associació de Caritat de Sant Vicenç de Paül (AIC)
- Obra Mercedària
- Comunitat Marista
- Col·lectiu d'Iniciatives Juvenils contra l'Atur (CIJCA)
- Comunitat Salesiana - Casa Don Bosco
- Llar Mare Esperança
- Associació Solidaritat i Servei Santa Teresina (Esclat)
- Germans de Sant Joan de Déu
- Pastoral de la Salut
- Centre d'Orientació Familiar (COF)
- Fundació Mare Fèlix/ Parròquia Sant Martí
- Delegació de Migracions
- Mans Unides

3. Àrea Gaudium et Spes, o d'evangelització

Aquesta àrea convé que tingui dues seccions, autònomes però coordinades: una a l'entorn de la pastoral de joventut i l'altra a l'entorn de la pastoral dels adults.

3.1. A l'entorn de la Pastoral de Joventut

- Delegació de Pastoral de Joventut
- Delegació de Pastoral Vocacional

- Moviments Apostòlics de Joves
- Moviments educatius del temps lliure (MIJAC, Escoltes, Centres d'Esplais Cristians)

3.2. A l'entorn de l'apostolat dels adults

- Delegacions d'Apostolat Seglar
- Delegació de Pastoral Obrera
- Delegació de Pastoral Universitària
- Delegació de Família i Vida
- Delegació d'Ecumenisme
- Delegació de Missions
- Delegació de Pastoral Penitenciària
- Moviments Apostòlics d'Adults (Acció Catòlica Obrera - ACO, Moviment Professional Catòlics - MPC, Moviment Cristià de Pobles i Comarques de Catalunya - MCPCC; FRATER, Vida creixent, Dones d'Acció Catòlica, Moviment Familiar Cristià, Encontres Matrimonials, Comunitat Vida Cristiana Xavier - CVX, Seminari del Poble de Déu, Comunitats Jesús Obrer i Espiga-Alba).

4. Àrea de la Formació

- Delegació de Catequesi
- Delegació d'Ensenyament
- Fundació Verge Blanca-Escola de l'Esplai
- Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida - IREL
- Pontifícia i Reial Acadèmia Bibliogràfica Mariana
- Professorat de Religió a la Facultat de Ciències de l'Educació de la UdL

IV. Procés i temporalització

En general convé seguir un procés ascendent i, sempre a partir de l'experiència. El punt de partida, doncs, és la creació d'un equip de responsables de les quatre àrees, tenint en compte les possibilitats reals de la persona. Des de l'inici del procés, també, caldrà donar prioritat a l'acompanyament de les persones de cada àrea i de les delegacions.

Tenint en compte aquest principi d'acció, el procés podria seguir aquestes etapes i aquest possible calendari:

1. Carta de convocatòria per cada àrea

Convocatòria de cada Àrea durant el temps d'Advent, per tal d'aplicar i concretar el missatge d'inici de curs del bisbe Joan *Presència d'Església a la societat*.

2. Reunions de les diverses àrees

Aquestes reunions han estat acompanyades pel responsable de l'àrea i, també, per la vicaria general. Les reunions s'han realitzat entre els mesos d'octubre i febrer, amb el següent ordre del dia:

- Presentar la proposta de la reorganització de les delegacions i serveis, seguida d'un debat obert i amb el temps que calgui.
- Presentar cada delegació o entitat els objectius pastorals del curs, per tal de publicar-los a la plana Web del Bisbat
- Treballar els objectius específics comuns de l'àrea.
- Fer la programació col·lectiva que ha de ser realista i molt senzilla. Calendari.
- Nomenar una Secretària o Secretari de l'Àrea per cooperar amb la Coordinadora General.

3. Convocar una trobada general de les quatre àrees

Aquesta convocatòria s'ha de fer quan cada àrea hagi començat a actuar i, per tant no es pot fixar un calendari precís.

L'ordre del dia podria ésser el següent:

- Narració del procés seguit per cada àrea.
- Debat obert sobre el sentit de les delegacions en la pastoral de conjunt de la Diòcesi i el seu projecte pastoral.
- Anunciar la Jornada d'Enviament a l'inici de cada curs pastoral i l'assemblea diocesana al final del curs.

4. Discerniment en el Consell de Pastoral Diocesà

El procés viscut per endegar la coordinació de les delegacions i altres entitats s'hauria de resumir i formular en una ponència per tal de presentar-la al Consell Diocesà de Pastoral, i fer-ne un discerniment global. També caldria compartir-la en una de les reunions del Consell Presbiteral.

Aquesta presentació s'hauria de fer quan el procés de la coordinació per àrees estigui ben madur i hi hagi un consens general. Per tant, no es pot fixar encara una data concreta precisa.

Conclusió

Aquesta proposta concreta sobre la coordinació de les delegacions per Àrees de cooperació, no ha de ser burocràtica sinó la vivència d'un procés de comunió eclesial vers la missió de l'Església en el món.

Al mateix temps, les parròquies han d'anar seguint un veritable procés de comunió mitjançant l'endegament i potenciació de les Unitats d'Acció Pastorals.

A la llum de les dues Cartes Pastorals *Entre tots i per al bé de tothom*, i *La Iniciació cristiana. Creure. Viure. Anunciar la fe*, i del missatge d'aquest any *Presència d'Església a la societat*, aquest dos itineraris de renovació pastoral de les parròquies/arxiprestats i de les delegacions diocesanes, poden ajudar a crear un clima d'esperança comunitària i de presència lluminosa de l'Església en la societat.

El Consell de Govern del Bisbat ha de seguir el dinamisme d'aquest procés de coordinació de les delegacions per àrees i, també, l'ha de relacionar amb el dinamisme de la renovació de les comunitats parroquials.

L'Assemblea Diocesana de final de curs pot ser un bon moment per celebrar el camí recorregut, amb els seus encerts i, també, amb les seves dificultats.

Lleida, maig de 2012

† Joan Piris,
Bisbe de Lleida

Vicaria General

Carta als germans en Crist

Benvolgut/da,

Fa uns dies vaig tornar de Gran Bretanya, on passo unes setmanes del mes d'agost a la parròquia Mare de Deu dels Dolors de Bognor Regis. La pau i el silenci reparadors m'han ajudat a fer un balanç d'aquests tres anys de servei en la vicaria general de la diòcesi. En aquesta comunicació, vull compartir algunes de les reflexions que he fet.

Els reptes que tenim a la diòcesi són nombrosos, però els signes de vida també són molts. Per això crec que ens cal viure el present amb realisme, però en fidelitat als objectius pastorals assenyalats pel nostre bisbe Joan en els seus missatges d'inici de curs: *"Entre tots i per al bé de tothom"*, *"La iniciació cristiana. Creure. Viure. Anunciar la fe"* i *"La presència d'Església a la societat"*. En la *Jornada d'Enviament* del proper dia 13 de setembre rebrem un nou missatge per endegar l'acció d'aquest curs.

Cadascú de nosaltres ens hem de preguntar pel que Déu ens demana ara i aquí. M'he plantejat aquesta pregunta i en primer lloc, em comprometo a treballar per la consolidació de les Àrees de Cooperació (Litúrgia i espiritualitat, Acció Caritativa i Social, *Gaudium et Spes* o evangelització i la Formació), per tal que puguin oferir un suport adequat a les comunitats parroquials i, també, a les *unitats d'acció pastoral*.

Per donar resposta a la demanda que es va plantejar en un Consell Presbiteral, iniciarem un grup de reflexió, a partir dels problemes pràctics que vivim en les *unitats d'acció pastoral*. Hi podran participar les *unitats d'acció pastoral* que ho desitgin. Contarem amb l'ajuda del professorat de l'IREL.

Seré al despatx de la vicaria general els dilluns de les 11 a les 13 hores i els dimecres i divendres de les 12 a les 14 hores, per tal d'atendre tothom. Tanmateix, com en els anys anteriors, si a algú no li va bé aquest horari, m'adaptaré a les seves necessitats.

Hi ha molta gent que cerca el sentit de la vida i l'evangeli és la millor resposta a aquesta necessitat. Val la pena viure la fe i compartir-la amb les persones del nostre entorn.

En comunió i ben cordialment.

Ramon Prat i Pons,
Vicari General

Secretaria General

Nomenaments

Juliol

Dia 3

Mn. Vicenç Alfonso Miret, consiliari de la Congregació de la Mare de déu dels Dolors de Lleida.

Dia 5

Sr. Xavier Pelegrí i Macarulla, coordinador-president de Vida Creixent de Lleida.

Dia 11

Mn. Xavier Batiste Mercadé, rector de Sant Pere Apòstol d'Alcanó, seguint amb els altres encàrrecs que té encomanats.

Setembre

Dia 1

Sra. Antonieta Mateus Gorgues, directora titular del Col·legi Episcopal «Mare de Déu de l'Acadèmia», de Lleida.

Mn. Antoni Porta Pedrós, Capellà de la Residència «Joana Jugan» de Lleida.

Mn. Joan Torrelles Rotellà, adscrit a la parròquia Sant Martí de Lleida.

Dia 18

Mn. Ramon Prat Pons, director del Secretariat per al Diaconat Permanent de la Diòcesi de Lleida.

Sr. Lluís Sánchez-Fortun Ripoll, secretari general del Col·legi Episcopal.

Sr. Josep Birbe Lohán, administrador gerent del Col·legi Episcopal.

Dia 26

Mn. Julio Enrique Galvis Uribe rector in solidum de l'Assumpció de la Mare de Déu d'Alcarràs, (compartint funcions amb l'actual rector Mn. Xavier Navarro Llista, que serà el "Moderador" atesa la prescripció del c.517 del CDC, i cessant com a Vicari Mn. Manuel De la Varga Peschke).

Mn. Lluís Sallán Abizanda, arxiprest de l'Arxiprestat "Seu Vella".

Mn. Xavier Navarro Llista, arxiprest de l'Arxiprestat "Baix Segre".

Nota de la Conferència Episcopal Tarraconense sobre la crisi econòmica

27 de juliol 2012

A la carta pastoral *Al servei del nostre poble*, que els bisbes de Catalunya publicàrem al gener de l'any 2011, advertíem que la crisi econòmica tan greu que patíem ja en aquell moment era un dels reptes més importants que la nostra societat

havia d'afrontar.

Lamentablement, un any i mig més tard de la publicació d'aquell escrit, aquesta crisi global, lluny de minvar, ha anat prenent unes dimensions extraordinàries que afecten la majoria dels sectors econòmics. Són moltes persones i famílies, treballadors, petits i mitjans empresaris, autònoms i funcionaris els qui pateixen unes greus afectacions que les mesures econòmiques recents han fet més dramàtiques.

Així mateix, la crisi ha provocat que alguns àmbits tan fonamentals com l'atenció sanitària, l'educació o els serveis socials s'hagin vist afectats per uns ajustaments que, en força casos, perjudiquen moltes de les persones que en són usuàries.

Catalunya, a més, té una situació econòmica i un sistema de finançament que fan molt difícil la reactivació del país, malgrat els grans sacrificis que la població es veu obligada a fer, especialment les persones que han quedat sense treball, els joves i aquells que disposen de rendes mínimes. Moltes són les veus que clamen contra aquesta situació i, darrerament, s'han fet sentir en nombroses manifestacions, on s'ha fet palès el desencís envers l'acció política i financera, el rebuig davant la dubtosa moralitat d'algunes persones i institucions, i un angoixant pessimisme sobre el possible redreçament de la situació.

Durant els darrers mesos, l'acció social de l'Església a casa nostra, realitzada per Càritas, Parròquies, institucions dependents de les Congregacions Religioses i dels diversos Moviments i Associacions catòliques, no solament s'ha mantingut, sinó que s'ha incrementat, tant pel que fa a l'atenció material i espiritual als qui es troben en situació de pobresa, com en la resolució de problemes més urgents com ara l'atenció als afectats pels desnonaments o l'atur juvenil.

Com a Bisbes de les Diòcesis amb seu a Catalunya, volem agrair el treball que fan totes aquestes institucions d'Església en col·laboració amb

altres institucions i amb les Administracions i, especialment, la tasca dels nombrosíssims voluntaris, així com també l'esforç de tantes persones i famílies que amb la seva contribució econòmica fan que es pugui dur a terme.

Així mateix, l'acció social de l'Església Catòlica no queda relegada a l'interior de les fronteres de les nostres Diòcesis ja que, malgrat la crisi econòmica que patim, continuem atenent i finançant solidàriament un gran nombre de projectes al Tercer Món –que ha de suportar una crisi endèmica més intensa– al capdavant dels quals s'hi troben molts missioners preveres, religioses i religiosos, laïques i laïcs catòlics.

Benet XVI ha dit recentment: “No és deure de l'Església definir les vies per afrontar la crisi actual. No obstant això, els cristians tenen el deure de denunciar els mals, de testimoniar i mantenir vius els valors en què es fonamenta la dignitat de la persona, i de promoure aquelles formes de solidaritat que afavoreixen el bé comú, perquè la humanitat esdevingui la família de Déu” (Discurs a la Fundació *Centesimus Annus*, 17.10.2011). Per això cal amarar de compromís ètic el món de l'economia i les finances, perquè la dignitat de la persona humana sigui defensada i promoguda sempre, i perquè s'eviti tota especulació que acaba provocant un veritable desastre social. També cal combatre decididament els brots de corrupció en l'àmbit de les institucions i administracions. I en concret, cal que sigui una prioritat de tota la nostra societat la preocupació pel gran nombre d'aturats, per tantes famílies que viuen l'angoixa d'una possible pèrdua del treball, l'interès pels joves que s'han de poder incorporar per primer cop al món laboral, així com també el compromís pel manteniment dels llocs de treball, vetllant sempre perquè tinguin condicions dignes.

Cal analitzar els errors comesos aquests darrers anys, per no tornar a caure-hi més, i reconèixer que potser tots hem intentat viure per damunt de les pròpies possibilitats. S'hauria de poder demanar responsabilitats, especialment, a aquells que han provocat desordres financers i especulació. La societat si vol ser justa ha de posar les mesures necessàries per tal que els capitals prenguin també responsabilitats en ordre al bé comú i al just repartiment dels beneficis.

A la carta *Al servei del nostre poble*, dèiem: “És hora, també, de mirar endavant i de treballar més esforçadament pensant en les generacions futures. Els bisbes fem una crida a tots els agents socials -autoritats, empresaris, dirigents, treballadors- a no decaure en l'esforç, malgrat la duresa de les circumstàncies, i a treballar amb esperança, fent-ho d'acord amb els grans valors humans i cristians” (4,g).

Com a pastors de l'Església Catòlica, no podem deixar de dir a tothom, que en el fons d'aquesta actual crisi econòmica i financera, hi ha una crisi

de valors i de fe. Quan l'home abandona Déu, es perd a si mateix. Quan les persones volen construir una societat sense Déu, acaben deshumanitzant-se, perquè obliden la gran pregunta de Déu a Caïn, que travessa la història humana: "Què n'has fet del teu germà?" (Gn 4,9).

En aquests moments d'incertesa i de dificultats, estem convençuts de la capacitat del nostre poble per afrontar i superar els reptes que la crisi econòmica planteja. Així com en altres moments històrics difícils, el nostre país ha sabut redreçar-se amb nova fortalesa, també ara podrem anar endavant si mantenim la confiança en nosaltres mateixos, si enfortim la nostra tradicional laboriositat i esperit de sacrifici, si els dirigents saben conduir-nos posant com a prioritari el bé comú, i si tots ens ajudem i cerquem la veritable solidaritat entre els pobles d'Europa i del món, il·luminats per l'Evangeli que sempre ens crida a la conversió.

Volem col·laborar a mantenir l'esperança, i la demanem a Déu. Junts i amb l'esforç de tots, amb la voluntat d'acord i de col·laboració dels Partits polítics, dels Sindicats i de les Patronals, podrem superar aquesta crisi tan dura. Ens cal retornar als valors autèntics, als que no es marceixen, i a un estil de vida personal i familiar, institucional i eclesial, auster, generós i responsable, sense deixar la solidaritat envers els qui tenen menys o han de suportar més càrregues. Solament una fe que es tradueix en caritat envers el proïsme esdevé creïble i convincent.

Certament, creiem que Càritas –que és la institució eclesial de la caritat– encerta decidivament quan proposa: Viu senzillament, perquè d'altres, senzillament, puguin viure. Per això humilment fem una crida perquè tots ens orientem vers una manera de viure i d'actuar més modesta i senzilla, que no estigui per sobre de les nostres possibilitats. Així mateix, reclamem que tots fem un esforç d'ajudar i de compartir solidàriament amb els més febles de la societat, com ja estan duent a terme, exemplarment, molts cristians i moltes altres persones de bona voluntat. I finalment invitem a valorar i aplicar els principis fonamentals de la Doctrina Social de l'Església, ja que proposen orientacions vàlides per a la construcció d'una societat justa, lliure i solidària, especialment si els oferim en diàleg amb tots aquells que es preocupen seriosament per la persona humana i el seu món.

Salardú, 27 de juliol de 2012

Vida Diocesana

Cloenda curs Arxiprestat Baix Urgell-Les Garrigues

Els pelegrins dels pobles d'Almatret, Maials, Llardecans, Bovera, Bellaguarda, La Granadella, Juncosa, Els Torms, El Soleràs, Granyena de Les Garrigues, Sarroca i Torrebellès, pugem a Montserrat, fogar d'oració i de fe cristiana. Aquest any amb el lema "Feliç tu que has cregut". Amb el

nostre pelegrinatge volem reforçar el nostre seguiment a Jesucrist, prop de Santa Maria; oferir el que som i el que vivim, amb l'esperança que el Senyor de la vida, renovi els nostres cors i ens impulsi a ser "Presència d'Església en la nostra Societat".

Dolors Esteve

27è Pelegrinatge Diocesà a Lourdes

Com ja és habitual des de fa 27 anys, els integrants de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de la Diòcesi de Lleida, hem realitzat el pelegrinatge anual a Lourdes amb la voluntat d'aplegar-nos al voltant de la nostra Mare, per viure amb intensitat el nostre compromís de vida fraternal i de servei. Hem estat acompanyats i presidits pel nostre bisbe Joan Piris.

El dijous dia 28 de juny, de bon matí, una mica després de les sis, ens vàrem trobar al Camp d'Esports

per iniciar el viatge amb l'objectiu d'arribar a dinar a Lourdes.

Després de dinar vàrem fer un primer pas per la gruta, als peus de la Mare per presentar-nos davant d'ella i posar-nos sota la seva protecció. Des de la gruta vàrem anar a l'altre costat del riu per fer el viacrucis, preparat amb molt de carinyo pel grup de joves de la pelegrinació; amb el viacrucis, contemplant el camí de Jesús cap a la seva entrega total en la creu, ens vàrem preparar per a la nostra conversió i per a la

celebració del sagrament de la penitència i de l'Eucaristia a l'església de Santa Bernardet; amb aquest esperit de conversió i de celebració comunitària ens endinsàvem en el nostre compromís fraternal i de servei sempre sota l'ajuda i protecció de la Mare.

A la nit, després de sopar, una reunió de tots els voluntaris ens servia per organitzar les futures activitats intentant assegurar que tot es pogués fer amb la coordinació i alegria necessària per a què la nostra vivència fraternal a Lourdes fos tot l'intensa i fructífera que desitjàvem.

El divendres, vàrem tenir la celebració de l'Eucaristia a la Gruta, en la intimitat amb la Mare, sempre present, i en la vivència comunitària entre tots nosaltres estesa cap als nostres germans de les hospitalitats de Barcelona i Tortosa que ens van acompanyar en dita celebració, que fou presidida pels nostres bisbes de Lleida i Tortosa.

Després la fotografia de grup, davant l'esplanada del santuari, per poder tenir un record, al llarg del temps, de tots els integrants de la pelegrinació.

A la tarda, a la capella de la nostra *Dâme*, amb la festa del malalt vàrem intensificar la nostra compenetració i fraternitat mitjançant actes lúdics i testimonials que ens aproparen més els uns als altres.

Després de sopar, el grup de joves es van reunir amb el nostre bisbe Joan per rebre d'ell orientaci-

ons pastorals que els ajudessin a una vivència profunda de la pelegrinació. Al mateix temps, els responsables dels diferents serveis de la pelegrinació, es reuniren per assegurar la millor coordinació i realització dels actes i activitats.

El dissabte, els pelegrins que ho desitjaren van poder seguir un viacrucis per la muntanya; altres anaren a fer un ritus de purificació a les piscines i altres, amb tot el grup de joves, van poder visitar les coves de Betharram.

Tot seguit, Eucaristia a l'església de santa Bernardet i després una trobada de tots els malalts amb el Sr. Bisbe, de qui reberen un record de la pelegrinació i de l'any dedicat, per Lourdes, al rosari: una bosseta amb un càlid rosari de fusta.

Després de dinar, a la tarda, un segon pas per la gruta per mantenir l'esperit d'intimitat amb la Mare, després participació en la Processó Eucarística, presidida pel nostre Sr. Bisbe. Amb la benedicció dels malalts, el nostre oferiment de les contrarietats que ens comporta la vida quedava confortat pel Senyor.

A la nit, després de sopar, amb la participació en el rosari de torxes, vàrem poder viure, de manera especial, la comunió universal de l'Església i de la humanitat, comunió expressada amb les pregàries i cants en totes les llengües inclòs el català, la nostra.

Després de la Processó Mariana o rosari de torxes, que aquest

any va celebrar-se sota una notable pluja, tots els voluntaris ens vàrem aplegar en una reunió celebrativa per intensificar l'esperit fraternal i agrair les aportacions de tots, en especial dels més joves i dels qui per primera vegada s'havien afegit a la nostra família.

El diumenge, participació en la Missa Internacional acompanyats de totes les hospitalitats i grups presents a Lourdes d'arreu del món. De nou, gran moment de vivència comunitària i universalitat en l'Església.

Cap a mig dia sortíem de Lourdes camí de la Vall d'Aran, on dinàvem tot plegats.

De nou, la peregrinació ha estat la gran ocasió per viure una intensa experiència de servei i fraternitat sota l'empareda de la Mare que ens reuní al seu voltant mitjançant les més diverses maneres de "cridar-nos": amics, parents, tradició d'any en any, etc. Ara ens queda traslladar l'estil fraternal de viure, experimentat a Lourdes, a la nostra vida quotidiana, a les nostres comunitats... al nostre entorn... i esperar que l'any següent puguem repetir aquesta experiència intensa que ens alimenta com a humans i com a cristians.

Ramon Maria Reig Masana

Sopar de germanor de la parròquia d'Artesa de Lleida

El propassat mes de juliol ha tingut lloc la segona edició del sopar de fi de curs de la parròquia d'Artesa de Lleida. Aquest sopar és en realitat una mitjà per apropar la parròquia a tots els veïns del poble. Mn. Robert Louan, Rector de la parròquia i promotor d'aquest sopar, malgrat el seu estat de salut (operat del peu), no ha volgut perdre l'ocasió de compartir aquest ambient de germanor que ha estat marcat per l'alegria, la bona col·laboració i la solidaritat fraterna. Per això s'ha unit a les més de quatre-centes persones aplegades a la plaça del poble, entre les quals, varis mossens vinguts d'altres parròquies, un seminarista i altres persones vingudes d'altres pobles com ara les Borges Blanques.

La benedicció de la taula ha estat encarregada al Mossèn més jove, Mn. Lucas, que ha donat les gràcies a les persones voluntàries de l'organització.

En finalitzar el sopar, s'ha visionat el vídeo de la primera edició d'aquest sopar que tingué lloc l'estiu passat. En aquest s'ha fet un emotiu homenatge a la Conxita Capell Benet, membre del consell parroquial que va ser cridada a la Casa del Pare pocs dies després d'aquell primer sopar.

L'edició d'aquest any ha estat molt participativa, amb grups de nens, joves i adults que en acabar el sopar han pujat successivament a l'escenari per oferir als presents

diverses actuacions molt ben preparades. Ha estat un moment de gran explosió d'alegria i de joia que ha fet oblidar, encara que fos només per una estona, els moments difícils que patim tots.

Ben entrada la nit s'ha finalitzat l'acte amb el compromís de tornar-hi

a ser l'any vinent. I per a nosaltres que hem tingut el privilegi de ser-hi, podem dir amb tota sinceritat que aquest sopar ha estat realment un bon exemple de comunió, de convivència i concòrdia entre la comunitat parroquial i els veïns del poble.

Josep Domènech

Vacances per créixer

Una trentena d'infants de 4 a 12 anys han participat als casals d'estiu del mes de juliol que la Fundació Verge Blanca, organitza a la casa de l'Església (Acadèmia Mariana). Gràcies a aquests casals els infants han gaudit d'un temps de creixement personal i social en un entorn adient i amb uns criteris educatius. La Fundació Verge Blanca, durà a terme aquests casals fins el dia 7 de setembre, hi ha previst que passin més de 80 infants.

La Fundació Verge Blanca és una entitat sense ànim de lucre, que té com a objectiu el servei a tota la societat en el camp concret de l'educació en l'esplai, d'infants,

d'adolescents i joves, d'adults i de la tercera edat, tant des de les accions de voluntariat com des de l'àmbit professional. Per a la realització de les seves activitats, la Fundació compta amb les tres seccions, que treballen en el camp del lleure:

- Servei de Colònies de Vacances, entitat de servei per a centres d'esplai.
- Escola de l'Esplai de Lleida, formació d'educadors en el temps lliure i l'animació sociocultural
- Centres d'Esplai Cristians, agrupació de centres i grups d'educació en el lleure

Crònica de les Colònies Familiars, agost 2012

Dins de les activitats pastorals vers les famílies que es realitzen a la diòcesi, entre els dies 11 i 15 d'agost s'han realitzat les Colònies Familiars adreçades a qualsevol família, les quals han estat organitzades per la Delegació Dioce-

sana de Família i Vida i la Fundació Verge Blanca.

L'organització ha estat orientada a propiciar la convivència en un ambient tan excepcional com és la Colònia Montsant, a Vilaller, tot compartint activitats pròpies de les

colònies (excursions, jocs de pista, activitats de nit al camp, olímpíades, la caça del gambutzi, el famós gamusino, animal imaginari que...) i estones de reflexió i aprofundiment en el tema.

Cal dir que l'equip de monitors (el Fabián, el Mateo, l'Oscar i el Genís) han estat un motor importantíssim en la dinàmica que s'ha generat entre tots els membres del grup, especialment entre els més menuts que s'han cohesionat esplèndidament i s'ho han passat d'allò més bé.

Enguany el tema en el que hem aprofundit ha estat: És Jesús un membre de la meua família? Durant les tardes, després de la sobretaula i la migdiada, acompanyats per Mn. Antoni Agelet, en ha aportat les pistes per l'aprofundiment, mentre els infants s'han dedicat a les seves fantasies amb els monitors.

La riquesa i els matisos que anaven sortint i la profunditat i espontaneïtat dels pensaments expressats de manera senzilla i sincera, eren tan intensos que van permetre als assistents gaudir d'unes estones

realment plenes i saboroses a partir dels textos bíblics aportats per Mn. Agelet.

Primerament hem tractat quins són des del principi els plans de Déu vers la família, a continuació quina és la interpretació humana d'aquests plans i com viu cada membre de la família la realitat de Jesús dins seu, finalment s'ha copsat com les dinàmiques familiars estan imbuïdes per la realitat de cada membre i com, així, la família viu el que viuen ells, especialment els pares (adults).

En finalitzar el treball de la tarda s'obria una estona de pregària de tota la colònia, dirigida per una família diferent cada dia, el sopar, i la festa de la vetlla a l'estil dels antics focs de campament.

També ha hagut temps per les excursions, i així és com hem caminat per la vall del riu Ànglios, per la riba del Salenques, hem pujat al Besiberri i fet la travessa entre Coll i Vilaller.

Es pot ben bé dir que han estat uns dies excepcionals.

Juan Luís Salinas.

Un grup de joves de Lleida peregrinem a Taizé

Sant Salvador de Pardinyes, el Pilar, Sant Ignasi, Mare de Déu de l'Assumpció d'Alcarràs, són les parròquies on pertanyem la majoria d'aquests joves lleidatans que avui dissabte dia 18 d'agost hem sortit de Lleida amb destí a Taizé.

Allà passarem una setmana amb la Comunitat de monjos que a Taizé, un petit poblet de França, acullen des de fa anys, milers de joves d'arreu del món.

Per preparar aquest peregrinatge i conèixer-nos, fa pocs

dies, ens hem trobat a la Casa de l'Església (Acadèmia Mariana). La reunió ha consistit en visionar un vídeo sobre "la vida a Taizé", una pregària al claustre de l'Acadèmia i un sopar senzill. D'aquesta manera hem pogut prendre consciència de grup i de Diòcesi.

Cal dir que per realitzar aquest peregrinatge ens unim a tots els altres joves de les diòcesis catalanes que hem organitzat conjuntament aquesta estada a Taizé.

La carta que el germà Alois –prior de la comunitat ecumènica de Taizé– ens ha dirigit als joves aquest 2012, i que porta com a títol "Cap a una nova solidaritat", finalitza de la següent manera: "En la recerca per crear noves solidaritats i per

obrir nous camins a la confiança, hi ha proves.

Segurament les circumstàncies ens desbordaran. ¿Què podem fer, llavors? La nostra resposta a les proves personals i les que pateixen els altres, ¿no consisteix en estimar sempre més?"

Des de la Delegació de pastoral de joves del nostre Bisbat de Lleida (DPJ) fem nostres aquestes paraules, i acompanyem als joves perquè tinguin un contacte amb les Fonts de la fe: la pregària, la Paraula de Déu i la comunitat cristiana.

Xavier Navarro
*Delegat de pastoral de Joves
de la Diòcesi de Lleida*

Monsenyor Ramon Malla ha complert 90 anys!

Avui, dia 4 de setembre, el Bisbe emèrit de Lleida, Monsenyor Ramon Malla Call, que fou nomenat bisbe de Lleida el 24 de juliol i en fou Pastor fins el 19 de desembre de 1999, ha celebrat el seu norantè aniversari. Ho ha fet acompanyat pels Bisbes de la Seu d'Urgell, Mons. Joan Enric Vives, i pel de Lleida, Mons. Joan Piris, així com pels mossens que viuen a la casa sacerdotal de la Diòcesi.

Cal dir que des de fa alguns anys Mons. Ramon Malla viu amb

la seva germana a la casa sacerdotal i porta una vida de pregària i d'acolliment de les persones que el van a visitar.

Avui ha rebut l'homenatge dels seus germans d'episcopat, dels preveres, de les religioses que s'ocupen de la residència sacerdotal així com també d'altres persones particulars que han volgut saludar-lo.

Des d'aquí també nosaltres volem unir-nos-hi i desitjar-li el millor.

Nova carta pastoral del nostre Bisbe Joan Piris

A la darrera celebració de l'Enviament en missió pastoral, el nostre germà Bisbe ens ha presentat un nou important document. Es tracta d'una carta pastoral

que porta per títol: ***La necessària qualitat espiritual***.

El llibret, de 38 planes, conté una introducció, quatre capítols i una conclusió.

300 cristians i cristianes enviats pel nostre Bisbe

El curs pastoral ha començat oficialment amb l'enviament en missió, per part de Monsenyor Piris, de tres-centes persones que ahir van omplir de gom a gom el teatre de la Casa de l'Església (Acadèmia Mariana). En aquest acte el pastor de la Diòcesi ha presentat la seva darrera carta pastoral per orientar aquest nou curs que comencem.

La Carta duu com a títol: La Necessària qualitat espiritual. Entre altres punts, tracta dels elements nuclears del Concili Vaticà II (del qual celebrem el cinquantè aniversari).

Parla també de la qualitat espiritual como a prioritat de la Nova Evangelització i proposa algunes mesures concretes per tal de créixer en aquesta qualitat espiritual.

A la part final d'aquest acte diocesà, els assistents s'han compromés públicament a col·laborar amb el nostre Bisbe en l'evangelització.

Finalment, el nostre Pastor de la Diòcesi ha pronunciat les paraules d'enviament, confiant tots els presents a l'Acció de l'Esperit Sant.

Medalla d'or a Càritas Catalunya

Recentment, el Parlament de Catalunya ha lliurat a Càritas Catalunya i a Omnium cultural la medalla d'honor en categoria d'or. Aquesta distinció la donà la presidenta del Parlament, Sra. Núria de Gispert, i la recollí l'arquebisbe

de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, encarregat de la pastoral caritativa i social de la Conferència Episcopal Tarraconense, i la Sra. Carme Borbonés, presidenta de Càritas Catalunya.

Mons Joan Piris, 4 anys com a Bisbe de Lleida i 49 de prevere

El nostre Bisbe Joan Piris fou nomenat Bisbe de Lleida el 16 de juliol de 2008, i el diumenge 21 de setembre, festa de Sant Mateu, es dugué a terme la seva pressa de possessió en el transcurs de la celebració de la missa a la Catedral. Així doncs avui fa quatre anys d'aquest esdeveniment.

Cal recordar també que un 21 de setembre de l'any 1963 fou ordenat prevere a València, de la que en fa 49 anys.

Aprofitem doncs per felicitar-lo per aquesta doble celebració.

Comiat a les religioses franciscanes del Diví Pastor

Amb motiu del comiat de les Religioses Franciscanes de la Mare del Diví Pastor s'ha celebrat recentment a l'Hospital Arnau de Vilanova una Eucaristia d'acció de gràcies, presidida per Mn. Angel Escalas. Des de l'any 1956, any en què es va inaugurar aquest centre sanitari, que les Franciscanes del Diví Pastor hi han exercit una gran tasca apostòlica. El 16 de setembre de 2012, després de 56 anys, ens ha deixat l'última de les germanes que continuava treballant al Servei Religiós de l'Arnau de Vilanova, Sor Concepción Vecino López.

Paraules a l'homilia de la missa:

“Avui volem agrair el testimoni i el treball de les religioses Franciscanes del Diví Pastor en aquest Hospital, i en concret el treball de l'última de les germanes que avui acomiadem, Sor Concepción. Permeteu que, en nom de tots els malalts que ella ha atès i en el propi, expressi en veu alta aquests sentiments de gratitud”. “Penso que el millor que podem dir del pas de sor Concepción Vecino per l'Hospital es pot resumir en aquestes paraules i actituds claus de la vostra fundadora: ha estat una dona senzilla, propera, de tracte cordial, una dona austera i alegre, que ha treballat amb gratuïtat a l'atenció dels malalts.”

